

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 Уз. 1/19
26.06.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Гордане Богдановић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Иваном Гулан-Радосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., поднетој против туженог Жалбене комисије града Ваљева, ради поништаја решења, број: 112-1044/2017-01/1 од 03.12.2018. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 26.06.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије града Ваљева, број: 112-1044/2017-01/1 од 03.12.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе за локални развој, привреду, урбанизам и комуналне послове града Ваљева, број: 112-775/17-01/2 од 07.12.2017. године. Решењем од 07.12.2017.године, тачком 1. диспозитива А.А., службеник, распоређен је на радно место за правне послове у Одељењу за послове органа града, Одсек за ванредне ситуације и послове одбране које је разврстано у звање млађи саветник, почев од 07.12.2017. године. Тачком 2. диспозитива решења одређено је да даном коначности тог решења престаје да важи решење, број: 112-444/16-01/2 од 29.11.2016. године, којим је именовани био распоређен на радно место за послове грађевинарства у Одељењу за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине, Одсек за грађевинарство и заштиту животне средине, разврстано у звање стручни сарадник, осим у тачкама 2. и 3. наведеног решења, којим је утврђен коефицијент за обрачун и исплату плате.

Против овог решења тужилац је поднео тужбу препорученом пошљицом Управном суду дана 16.01.2019. године, којом је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога како произлази из садржине тужбе

наводећи да је пресудом Управног суда Уз. 2/18 од 26.10.2018. године, уважена његова тужба, поништено решење туженог, број: 112-1044/2017-01/1 од 27.12.2012. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање са налогом да у поновном поступку правилно примени материјално право по ком налогу тужени није поступио, јер ни у поновном поступку није донео закониту одлуку. Указао је да је као правник радио на пословима издавања грађевинских, употребних и других дозвола када је уочио незаконите радње које се спроводе приликом издавања грађевинских дозвола и других одобрења у Одељењу за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине Градске управе града Ваљева, којом приликом је, крајем септембра открио свом надређеном, начелнику Градске управе Б.Б., лицу овлашћеном за пријем информација у поступку унутрашњег узбуњивања, да се приликом издавања грађевинске дозволе погрешно тумаче одредбе планских докумената, па се тако појединим инвеститорима незаконито омогућавају погодности које им не припадају, јер градњом долазе до одређеног стамбеног или пословног простора уз мање трошкове. Пријавио је и да се у поступку издавања грађевинске и употребне дозволе, противно закону, не уважава стандард приступачности којим се осигурава несметано кретање и приступ особама са инвалидитетом, деци и старим особама, каквим поступањем се инвеститори неоправдано ослобађају дажбина које би морали платити надлежним службама за закуп недостајућих паркинг места или граде објекте који по својим особинама представљају препреку за кретање, чиме се угрожава и јавни интерес. Тужилац је начелнику В.В. указао и на то да правник из његовог Одељења, прекоредно узима у рад предмете, израђује решења о употребној дозволи за објекте иако нису испуњени законски услови. И поред очигледних незаконитости, пријаве узбуњивача коју је начелник Б.Б. проследио лицу овлашћеном за пријем информација у поступку унутрашњег узбуњивања, то лице је констатовало да случајеви на које је указао узбуњивач не представљају незаконитости, тако да нису предузете никакве мере за њихово отклањање пошто би сами руководиоци били не само одговорни за учињене пропусте, већ су исте налагали, а након што је послодавцу изнео свој став о незаконитим поступањима приликом издавања грађевинских дозвола, послодавац је на тужиоца почео да врши притисак зовући га на разговоре и претећи да ће сносити последице уколико не изради незаконите акте и удовољи захтевима појединих инвеститора. Конкретно, вршен је притисак на тужиоца да усвоји захтеве за доношење решења о издавању грађевинских дозвола за инвеститоре "В.В." и "Г.Г.", иако је грађевинска инспекција претходно утврдила да је изградња незаконита, односно да нису били испуњени услови за издавање грађевинских дозвола. Тужилац је још додао да је 06.12.2017. године, израдио два нацрта аката којима је одбио захтев за добијање грађевинске дозволе и које је његов непосредни шеф одобрио и те одлуке су објављене у систему за издавање грађевинских дозвола 07.12.2017. године. Истог дана само пар сати након објављивања одлука, тужиоцу је уручено решење о распоређивању на друго радно место, а одбијајућа решења су замењена незаконитим решењима којима је издата дозвола инвеститора. Тужилац сматра да је његово указивање на незаконитости у раду службеника Градске управе који су поступали у спреси и по налогу челника града Ваљева, довело до тога да се према њему као дружавном службенику који је савесно обављао свој посао, спроведе одмазда. Посебно је истакао да је послодавац, како би казнио А.А. као узбуњивача и отклонио опасност да даље пријављује незаконитости, злоупотребио промену Правилника о организацији и систематизацији радних места од 20.11.2017. године, којим изменама је у Одељењу за урбанизам, грађевинарство,

саобраћај и заштиту животне средине укинито радно место стручног сарадника на коме је узбуњивач радио. Тужилац је истакао и да је кадровским планом града Ваљева за 2018. годину, предвиђено запошљавање 40 лица због повећаног обима посла у Одељењу за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине, о чему су писали и медији, али и поред тога послодавац је из овог Одељења уклонио дипломираног правника са положеним државним испитом као сувишног, не дајући за такву одлуку образложење, што је био у обавези, тако да у решењу о распоређивању тужиоца уопште није наведен разлог распоређивања, већ само то да је донета нова систематизација, која се, без детаљног навођења разлога који се односи на узбуњивача А.А. не може по тужиоцевом мишљењу, сматрати адекватним образложењем, нарочито када се узме у обзир поменути кадровски план града Ваљева. У прилог наведеног говори и чињеница да је тужиоца по основу Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја од Градске управе града Ваљева добио обавештење од 04.06.2018. године, којим се потврђује да је Градска управа Ваљева током 2018. године, ангажовала чак петоро правника за рад у Одељењу за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине, од чега је једна запослена засновала и радни однос, а што је још један доказ да је тужени тужиоца распоредио на друго радно место због раније извршеног узбуњивања, а не због измењене систематизације. Тужилац је распоређен у Одељење за ванредне ситуације на радно место ван зграде Градске управе где нема додира са спорним документима и информацијама о малверзацијама у Управи, иако је савесно обављао свој посао и одолевао свим притисцима залажући се за унапређење и законитост рада Градске управе. Исто тако је навео да тужени и даље излаже узбуњивача А.А. штетним радњама јер осим тога што га није оценио за 2017. и 2018. годину, иако му је то била законска дужност, тужилац је једини дипломирани правник код туженог који нема овлашћења за предузимање радњи у управном поступку иако има искуства у обављању управних послова од 2006. године и упркос томе што је та овлашћења имао пре распоређивања. Побичано решење које је предмет спора не садржи прецизну поуку о правном леку што је у супротности са чланом 141. став 5. Закона о општем управном поступку, на који начин је тужиоцу и ускраћено право на приступ суду, а поред тога ни првостепено ни другостепено решење не садрже податке, ни доказе о томе када је објављен Правилник о систематизацији радних места који је био основ за његово доношење, већ само да је тај Правилник усвојен 20.11.2017. године, што значи да је непознато када је Правилник ступио на правну снагу и да ли је ступио на правну снагу на законит и Уставом прописан начин, због чега не може бити ни основ за доношење како првостепеног решења, број: 112-775/17-01/2 од 07.12.2017. године, тако ни другостепеног решења Жалбене комисије града Ваљева, број: 112-1044/2017-01/1 од 03.12.2018. године. Тужилац је такође навео да је, имајући у виду одредбу члана 196. Устава РС, тужени био у обавези да у решењима којима се мења радно-правни статус тужиоца буде наведено, осим дана када је Правилник о систематизацији усвојен и дан када је исти објављен и где је објављен како би постојала правна сигурност и извесност у погледу његове примене, а супротно томе начелник Градске управе за локални развој, привреду, урбанизам и комуналне послове града Ваљева, коме је А.А. и открио информације о незаконитостима, распоредио је тужиоца на друго радно место, доносећи решење о распоређивању без образложења у коме није наведен ниједан разлог за такву одлуку послодавца. На све то, тужилац као узбуњивач је указао и другостепеном органу у жалби, али Жалбена комисија, уместо да спречи самовољу и незаконито поступање начелника, без стварног утврђивања

чињеничног стања и оцене доказа које је тужилац приложио, те супротно налогу Управног суда, одбила је жалбу као неосновану, на који начин је другостепени орган само наставио одмазду коју град Ваљево преко својих органа спроводи према онима који се усуде да укажу на незаконитости. Навео је и да сматра да је тужени био дужан да утврди из ког разлога и по ком критеријуму је баш узбуњивач распоређен на друго радно место и зашто је послодавац изабрао баш радно место правника у Одсеку за ванредне ситуације, када је могао да у складу са чланом 58. став 3. Закона о запосленима у Аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе пре распоређивања службеника спроведе претходну проверу стручне оспособљености знања и вештина, али послодавац то није урадио, а Жалбена комисија није ни утврђивала да ли је пре распоређивање тужиоца спроведена процедура провере. По мишљењу тужиоца, послодавац није применио ни члан 37. Закона о запосленима у Аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, јер не само што није заштитио државног службеника, већ га је казну распоредио на друго радно место, а то није урадила ни Жалбена комисија, иако је тужилац ту повреду закона истакао у жалби. Тужени није применио ни члан 14. и члан 21. Закона о заштити узбуњивача, који прописују обавезу послодавца да штити узбуњивача и да не сме својим чињењем или не чињењем узбуњивача да стави у неповољан положај због извршеног узбуњивања. Још је додао и да сматра да је учинио вероватним да је према њему предузета штетна радња којом је стављен у неповољнији положај у вези са узбуњивањем сходно члану 29., у вези са чланом 21. став 1. тачка 12. и члана 8. Закона о заштити узбуњивача, због чега је на туженом терет доказивања да штетна радња није у узрочној вези са узбуњивањем. Предложио је да суд одлуку донесе у спору пуне јурисдикције тако што ће тужбу да уважи, поништи решење туженог од 03.12.2018. године и реши тако што ће усвојити жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 07.12.2017. године и укинути то решење, а туженог обавезати да тужиоцу накнади трошкове управног спора по одлуци суда, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде под претњом принудног извршења.

Тужени орган је у одговору на тужбу оспорио наводе тужбе истичући да тужилац у тужби није навео нове чињенице, ни нове доказе осим оних које је навео у жалби против првостепеног решења и који су приликом доношења оспореног решења оцењени као неосновани, због чега је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења са предлогом да суд тужбу одбије као неосновану. Посебно је напоменуо да се у поднетој тужби тужилац погрешно позвао на статус узбуњивача те да је у разлозима тужбе погрешно истицао повреду Закона о заштити узбуњивача, имајући у виду предмет управног спора прописан Законом о управним споровима, као и поступак судске заштите узбуњивача прописан Законом о заштити узбуњивача.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, решењем Градске управе за локални развој, привреду, урбанизам и комуналне послове града Ваљева, број: 112-775/17-01/2 од 07.12.2017.године, тужилац је распоређен на радно место за правне послове у Одељењу за послове органа града, Одсек за ванредне ситуације и послове одбране, разврстан у звање млађи саветник, почев од 07.12.2017. године, с тим да је са даном коначности тог решења престало да важи решење, број: 112-444/16-01/2 од 29.11.2016. године, којим је тужилац био распоређен на радно место за послове грађевинарства, у Одељењу за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине, Одсек за грађевинарство и заштиту животне средине, разврстан у звање стручни сарадник, осим у тачкама 2. и 3. наведеног решења, којима је утврђен коефицијент за обрачун и исплату плата. Првостепени орган је решење донео са позивом на одредбе члана 4. и 197. Закона о запосленима у Аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 21/16) у вези са чланом 21. и Главом III Правилника о организацији и систематизацији радних места у органима града Ваљева, Служби буџетске инспекције и Служби интерне ревизије града Ваљева, број: 110-23/17-01/2 од 20.11.2017. године. Против тог решења тужилац је изјавио жалбу, а решавајући о жалби тужени је својим решењем, број: 112-1044/2017-01/1 од 27.12.2017. године, жалбу одбио. Против тог решења тужилац је поднео тужбу Управном суду, који је својом пресудом 15 Уз. 2/18 од 26.10.2018. године, тужбу уважио и поништио решење туженог од 27.12.2017. године, а предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање. У поновном поступку тужени је нашао да је основ за доношење решења о распоређивању, између осталог, Правилник о организацији и систематизацији радних места у органима града Ваљева, Служби буџетске инспекције и Служби интерне ревизије града Ваљева, број: 110-23/17-01/2 од 20.11.2017. године, који је донет на основу члана 58. Закона о запосленима у Аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 21/16), из чијег усвајања је произашла потреба за распоређивањем тужиоца у Одељење за послове органа града, Одсек за ванредне ситуације и послове одбране, за које радно место испуњава услове према Уредби о критеријумима за разврставање радних места службеника у Аутономној покрајини и јединицама локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 88/16), а имајући у виду да су у Одељењу за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине наведеним Правилником предвиђена три извршиоца у звању саветника, из чега произлази да на наведеном радном месту није предвиђено радно место извршиоца у звању млађег саветника. Налазећи да жалилац наводима жалбе није учинио вероватним да ожалбено решење о распоређивању представља штетну радњу у вези са узбуњивањем, као и да се не ради о премештају тужиоца као извршеној одмазди према узбуњивачу, тужени је применом одредбе члана 170. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/16) донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 58. Закона о запосленима у Аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 21/16, 113/17) прописано је да се радна места службеника и њихово разврставање по звањима уређују Правилником (став 1.). Правилником се утврђују описи радних места, звања у којима су радна места разврстана, потребан број извршилаца за свако радно место, врста и степен образовања, радно искуство и други услови за рад на сваком радном месту (став 2.).

Према члану 197. став 1. истог закона распоређивање службеника према правилницима о организацији и систематизацији радних места, донетим у складу са овим законом и пратећим подзаконским актима, извршиће се до почетка примене овог закона.

Оцењујући законитост оспореног решења Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је оспореним решњем повређен закон на његову штету, јер је и по оцени Суда оспорено решење донето уз повреде правила поступања које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари. Наиме, према разлозима и образложења оспореног решења, тужилац је ожалбеним решењем распоређен на друго радно место и радно место за правне послове у Одељењу за послове органа града, Одсек за ванредне ситуације и послове одбране, које је разврстано у звање млађи саветник, почев од 07.12.2017. године, због усвајања новог Правилника о организацији и систематизацији радних места у органима града Ваљева, Служби буџетске инспекције и Служби интерне ревизије града Ваљева, број: 110-23/2017-01/2 од 20.11.2017. године, којим су у Одељењу за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине на радном месту за послове грађевинарства и обједињене процедуре, предвиђена три извршиоца у звању саветника, и није предвиђено радно место извршиоца у звању млађег саветника за које тужилац испуњава услове. Међутим, у списима које је тужени орган доставио налазе се само четири странице наведеног Правилника из којих се уопште не може утврдити за који Одсек је предвиђено радно место за правне послове у звању млађег саветника, а то што се у списима налази приложен извод из Правилника о организацији и систематизацији радних места у Градској управи града Ваљева, заједничком Правобранилаштву града Ваљева и општина Лајковац, Љиг, Мионица и Осечина, Служби интерне ревизије града Ваљева и Служби буџетске инспекције града Ваљева, број: 112-20/18-01/2 у ком изводу је приложена страна 124 Правилника са називом радног места: радно место за правне послове, заштиту од елементарних непогода и ванредне ситуације у звању млађег саветника, са бројем извршилаца 1 је без значаја, јер се не ради о Правилнику важећем у време извршеног распоређивања решењем од 07.12.2017. године, које је донето на основу Правилника од 20.11.2017. године, пошто је овај Правилник донет 04.07.2018. године, знатно након доношења ожалбеног решења. У списима и даље нема Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места Градске управе за локални развој, привреду, урбанизам и комуналне послове града Ваљева, број: 110-1/09-01/2 од 10.02.2009. године са изменама закључно са 03.11.2015. године, на основу ког Правилника је извршено претходно распоређивање тужиоца решењем, број: 112-444/16-01/2 од 29.11.2016. године, већ се налази само извод из Правилника о изменама Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места Градске управе за локални развој, привреду, урбанизам и комуналне послове града Ваљева од 13.03.2014. године, који се не односи на распоређивање тужиоца у звању стручног сарадника, већ се односи на промењене услове радног места "Б.1. Радно место за послове грађевинарства" при чему нема приложеног члана 10. Правилника којим су прописани услови за обављање послова на радном месту на које је тужилац тим решењем од 29.11.2016. године био распоређен у Одсеку за грађевинарство и заштиту животне средине, Одељења за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине, почев од 30.11.2016. године, па до доношења овде ожалбеног решења. Будући да наведени Правилници имају карактер доказа, а нису објављени, то су морали бити

приложени списима предмета туженог органа да би суд могао да их цени као доказе у списима. Осим тога у списима предмета се не налази ни жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног органа од 07.12.2017. године, па се не може са сигурношћу утврдити ни да ли је тужени оспореним решењем одговорио на све наводе жалбе, сагласно својој обавези прописаној одредбом члана 168. Закона о општем управном поступку. Суд наиме налази да је другостепени орган дужан да оцени све наводе жалбе и ако их не уважи, у образложењу свог решења мора да изнесе разлоге због којих их сматра неоснованим. Наведеним поступањем на које тужилац указује у тужби, тужени орган је повредио и правила управног поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, којим је, између осталог прописано да образложење решења садржи утврђено чињенично стање, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Оспорено решење, као ни првостепено решење не садрже разлоге због којих је тужилац у складу са Правилником од 20.11.2017. године, распоређен у друго Одељење, јер, према образложењу оспореног решења на наведеном радном месту у Одсеку за грађевинарство, заштиту животне средине и обједињену процедуру, на радном месту за послове грађевинарства и обједињене процедуре није предвиђено радно место извршиоца у звању млађег саветника, а ово у ситуацији што је само месец дана касније 24.01.2018. године у то Одељење, управо у звању млађег саветника примљено друго лице и то због повећаног обима посла на наведеном радном месту. Водећи рачуна да решење првостепеног органа не садржи јасно образложење у складу са одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, а ту повреду тужени није отклонио, те с обзиром надаље да ни образложење оспореног решења донетог у извршењу пресуде Управног суда 15 Уз. 2/18 од 26.10.2018. године, ту повреду првостепеног органа није тужени отклонио својим решењем, при чему тужени није поступио ни по налогу из образложења напред наведене пресуде, односно по примедбама суда у погледу поступка из образложења те пресуде, а нашта је био обавезан у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), што значи да ни оспорено решење не садржи одлучне чињенице, доказе и разлоге у смислу наведене одредбе члана 141. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/16), то Управни суд налази и да је оспореним решењем повређено право тужиоца на јасну и образложену одлуку која ће садржати прецизне разлоге због којих је тужилац у складу са новим Правилником од 20.11.2017. године, распоређен на друго радно место у складу са потребама посла, због чега је тужбу ваљало уважити и оспорено решење поништити.

Приликом доношења ове одлуке а поступајући сагласно одредби члана 27. Закона о заштити узбуњивача ("Службени гласник бр. 128/14) којим је прописано да у тужби за оцену законитости појединачног акта послодавца којим је решавано о правима, обавезама и одговорности узбуњивача по основу рада по посебним прописима, узбуњивач може истаћи навод да појединачни акт послодавца представља штетну радњу у вези са узбуњивањем, суд је посебно ценио наводе тужбе којима је тужилац истакао да је његово распоређивање на друго радно место штетна радња у вези са узбуњивањем којим је указао на незаконитости приликом издавања грађевинских и употребних дозвола у Одељењу за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине, Градске управе града Ваљева, јер је послодавац злоупотребио промену Правилника о организацији и систематизацији радних места,

тако што је новим Правилником у Одељењу за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине, у коме је узбуњивач радио, смањио број извршилаца и укинуо сва правничка радна места, па је нашао да овим наводима тужбе тужилац није учинио вероватним да оспорено решење представља штетну радњу у вези са узбуњивањем. Ово зато што тужилац не спори да је послодавац донео нови Правилник од 20.11.2017.године, основном кога је донето ожалбено решење о распоређивању тужиоца на радна места предвиђена донетим Правилником. Будући да је предмет управног спора оцена законитости решења Жалбене комисије града Ваљева, број: 112-1044/2017-01/1 од 03.12.2018. године, као појединачног правног акта, а не оцена законитости Правилника о организацији и систематизацији радних места, то по оцени суда наводима тужбе тужилац није учинио вероватним да оспорено решење као појединачни акт послодавца, чију законитост тужилац оспорава тужбом у овом управном спору, представља штетну радњу у вези са узбуњивањем.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Следом изложеног, налазећи да је због повреде правила поступка повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), донео одлуку као у ставу I диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка изнете у овој пресуди обавезујуће за тужени орган који ће у поновном поступку одлучивања донети ново, на закону засновано решење о жалби тужиоца у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбом члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...87/18), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да је тужилац пропустио да трошкове које је тужбом тражио определи по врсти и висини.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 26.06.2019. године, 4 Уз. 1/19

Записничар
Ивана Гулан-Радосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Весна Лазаревић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

CP